СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 104. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 3-го ЧЕРВНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 3, 1987 No. 104. VOL. XCIV.

В. Квас очолив Республіканську партію у Ваварсінґу

В. Квас

Кергонксон, Н. Й. — Володимир Квас, відомий український громадський діяч який від років є активним в американському політичному житті, очолив Республіканську партію у місті Ваварсінґ, Н. Й., в околицях Союзівки.

Серед важливих внутрішніх партійних прероґатив, В. Квас має право висувати кандидатів на праці, апробувати кандидатів на вибор чі становища, брати участь у конвенціях чи вужчих нарадах партії, а також має доступ до республіканських законодавців та урядовців на всіх рівнях.

Як відомо, В. Квас був управителем Союзівки на протязі 28-ох років і тепер є консультантом для нових управителів на цій оселі УНСоюзу. Минулого року на Конвенції УНСоюзу в Дітройті він був переобраний на чотирирічну каденцію на пості головного радного. В. Квас очолює Комітет Тисячоліття Хрищення України в Кергонксоні та є активним в цілому ряді інших місцевих організацій.

У минулому В. Квас був на протязі дев'ятьох років членом законодавчої асамблеї повіту Олстер.

Т. Демчук виступатиме у музичній п'єсі

Т. Демчук

Дозвелл, Вар. — У листку із розвагового парку Кінґс Домінійон інформують, що молода українка Таня Демчук, студентка музики і психології у Вірджінія університеті, буде співати і танцювати ціле літо у музичній п'єсі, що буде показана п'ять разів денно в цьому парку.

Таку „літню працю" не було легко дістати. Таня була одною з 600, яка намагалась дістати ролю у п'єсі п. н. „Sweet Country Music". Починаючи від середи, 3-го червня ц.р. п'єса буде показана п'ять разів денно, за винятком четверга в парку Кінґс Домінійон. Вокальний режисер п'єси Норман Вайс вибрав Таню на її ролю, побачивши її жвавість і захоплення співом і танком на конкурсі у Вашінґтоні.

Проби на це літнє представлення почались у лютому. Крім участі у пробах і тижневих показах, Таня студіювала в університеті та була заступником режисера шкільного театру „Мюзік".

Таня є донькою Володимира і Тані Демчуків із Бирк, Ва. Вона змалку любила співати. „Я виросла з музикою", заявила Таня. „Ми багато співали вдома, у Пласті, ми співали на таборах, спеціяльно при ватрі, та співали ми з родиною в авті під час довгих поїздок". Крім співу і танців Таня також грає на бандурі.

У середній школі, Таня належала до музичної групи. Вона також виступала у ролі Марії в „Савнд оф мюзік", коли була на останньому році. Минулого літа, Таня співала у розваговім парку в Ню Джерзі.

Таня належить до 15-го Відділу УНСоюзу.

МАЛЯРСЬКА ВИСТАВКА

Кергонскон, Н. Й. — Під час з'їзду Сеньйорів УНСоюзу, що відбудеться в днях 14-19-го червня ц.р. на Союзівці, відбудеться малярська виставка сеньйора УНСоюзу Богдана Кондри. Її відкриття відбудеться рівночасно з відкриттям з'їзду а кінчиться вона також з закриттям з'їзду 19-го червня, перед полуднем.

С. Гавриша обрано на голову Філядельфійської Округи УНС

С. Гавриш

Філядельфія, Па. (Н.Н.). — Тут у залі власного дому в неділю, 29-го березня ц.р. відбулися 49-ті річні Загальні збори Філядельфійської Округи УНСоюзу, яка об'єднує 40 відділів, що нараховують біля 7.000 членів. Збори відбулися у присутності 45 представників відділів Округи.

Наради відкрив голова Округи Петро Тарнавський, який привітав чисельно зібраних союзовців, а між ними члена Екзектуивного Комітету УНС, головного секретаря Володимира Сохана, і головного контролера Степана Гавриша. Головний радний Василь Пастушок і почесний член Головного Уряду д-р Богдан Гнатюк виправдали свою відсутність. Збори почато молитвою „Отче Наш", а після вступного слова голови одноголосно вибрано С. Гавриша на предсідника зборів, а мґра Івана Скочиляса на секретаря.

Подякувавши в імені обраної Президії за довір'я, С.

(Закінчення на стор. 4-ій)

Появилися „Перлини святих отців"

Ню Йорк. — У Видавництві Отців Василіян у Римі появилася книжка п. з. „Перлини східніх отців".

В історії Східніх Церков незвичайно велику ролю відіграли їхні святі отці. Вони письмом і словом пояснили науку Св. Євангелія, окреслили правди віри про Пресв. Трійцю, Христове Божество, Пресв. Богородицю та передали традицію перших віків християнства. Декому з них, як Св. Василієві Великому і Св. Іванові Золотоустому, ми завдячуємо Святі Літурґії, а св. Василієві Великому ще й чернечі правила.

Митрополит Андрей Шептицький, ЧСВВ, писання святих отців називав неоціненою скарбницею. „Немає кращого способу, — каже він — пізнати Церкву і її любити, як читати твори святих отців."

В українській церковній літературі вже віддавна дається відчувати великий брак творів отців Східньої Церкви в українському перекладі. Видавництво Отців Василіян, бажаючи хоч частково зарадити цій потребі, дає до рук читачів досить обширну збірку, бо аж 1,400 думок і висловів отців, що її зладив о. Юліян Катрій, ЧСВВ. Він довгі роки пильно збирав ці прецінні духовні перлини, розсипані по різних творах отців Східньої Церкви. Особа автора знана з його праці про літургійний рік, п. з. „Пізнай свій обряд". Ця книжка протягом кількох років побачила вже втретє видання. Вона появилася також у перекладі на англійську мову. Його книжка, п. з. „Господи, навчи нас молитися" вже має другий наклад.

„Перлини східніх отців" стануть допомогою у плеканні духовного життя не тільки для духовних осіб, але і для мирян, що бажають йти за духовними вказівками отців. Вони подають багато глибоких думок до розваження про любов Господа Бога, про мету людини, про Церкву, святі Тайни, про важливість спасіння душі та інші справи.

„Перлини східніх отців" стануть у великій пригоді священикам і послужать їм у розваженнях, проповідях, духовних конференціях, реколекціях, у веденні душ та церковних товариств.

Книжка видана на гарному папері з кольоровою обкладинкою і має 315 сторінок. Коштує 16 американських або 20 канадських долярів з поштою. Книжку висилають тільки за попередньою оплатою. Замовляти на адресу: Basilian Fathers, 31-12, 30th St. Long Island City, N. Y. 11106.

ВИСТАВКА НЮЙОРКСЬКИХ МИСТЦІВ В ОМУА

Ню Йорк. Об'єднання Мистців Українців в Америці влаштовує виставку творів мистців, яка відкриється в неділю, 7-го червня ц р., о год. 1-ій по полудні тут в галерії ОМУА, при 136 Друга авеню. У виставці візьмуть участь слідуючі мистці: Андрій Городиський, Стефан Дяк, Гілярій Зарицький, Стефан Кузьма, Лариса Лавріненко, Оля Марищук, Уляна Салевич-Гайлар, Ільона Сочинська, Аня Фаріон, Оксана Пегельська, Ярко Цігаш, Ореста Шепарович і Христина Шмігель. Виставка буде відкрита в будні в год. 6-8-ій вечора, та суботи і неділі в годинах 1-8-ої до 1-го червня ц.р.

ЛІДЕРИ ВАРШАВСЬКОГО ПАКТУ ВІДБУЛИ НАРАДУ

Берлін. — Агентство Юнайтед Пресс Інтернешенал інформує, що у східній, комуністичній частині Берліну відбулась нарада керівників держав Варшавського Пакту з участю совєтського лідера Міхаїла Ґорбачова, який на цій щорічній нараді був, очевидно, головною фігурою і головним промовцем.

Нараду відкрив і виголосив довгу промову східньонімецький керівник Еріх Гонеккер, після чого виступив М. Ґорбачов, витяг з програмової промови якого журналісти, яких не пустили на залю нарад, прочитали на другий день у контрольованій компартією пресі. Заступник міністра закордонних справ Німецької Демократичної Республіки Герберт Кроліковскі заявив під час зустрічі з кореспондентами, що треба очікувати консультативних розмов між офіційними представниками Варшавського Пакту і Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО), очевидно, якщо керівників західніх країн погодяться на відбуття такої конференції.

Напередодні цієї конференції керівник совєтського агентства „Новості" Валєнтін Фалін заявив, що М. Ґорбачов не погодиться на односторонне зменшення числа танків, ракет близького засягу і війська. „Чому Захід вимагає від нас неможливого?" — запитував Фалін кореспондентів і підкреслив, що Европа вимагає від СССР забагато, включно до виведення совєтського війська за Урал, але сама не погоджується на далекойдучі концесії. Він навів приклад з поведінки канцлера західньонімецького уряду Гельмута Коля, який бідкається, що робитиме Німеччина без американських ракет середнього засягу Першінг 2 і крилатих. З другої сторони також Японія нарікає, що СССР розбудовує свою воєнну силу на Далекому Сході, але сама підвищує оборонний бюджет і дає дозвіл на американські воєнні бази на японській території.

Політичні спостерігачі кажуть, що членські держави Варшавського Пакту, як держави НАТО, не всі погоджувалися із пляном М. Ґорбачова про відтягнення совєтських ракет СС-20 зі Східньої Німеччини і Чехо-Словаччини, бо, мовляв, ці ракети і присутність більшого числа совєтських танків і вояків, є запорукою мирної поведінки „західньо европейських імперіялістичних держав" у відношенні до Сходу.

Крім того у Берліні рознеслися чутки, що М. Ґорбачов домагався від східньо европейських лідерів обмоложення партійних і урядових кадрів, які вміжчасі дуже постаріли. Для прикладу спостерігачі наводили факти і осіб, наприклад, Гоннекера, чехо-словацького Густава Гусака, мадярського Яноша Кадара і болгарського Тодора Жівкова.

ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА ПОГОДИЛАСЬ НА ВІДТЯГНЕННЯ РАКЕТ

Бонн, Західня Німеччина. Боннська урядова коаліція погодилась нарешті на відтягнення совєтських і американських ракет з Европи, середнього і близького засягу, з передумовою, що З'єднані Стейти Америки запевняють безпеку західньоевропейських альянтів, не виречуться своїх раніших зобов'язань атомової відплати у випадку, якщо Совєтський Союз перший заатакує будь-яку країну Европи нуклеарною зброєю, залишать в Західній Німеччині ракети з полетом до 300 миль і настоюватимуть на зменшенні звичайної зброї, зокрема танків і війська у східньоевропейських країнах, зокрема у Східній Німеччині і Чехо-Словаччині.

Канцлер західньонімецького уряду Гельмут Коль заявив кореспондентам, що після однотижневих гострих дебат між коаліційними партіями, на форумі кабінету і в парляменті, Німеччині нарешті вдалося знайти сяку-таку розв'язку пропонованого урядами ЗСА і СССР частинного роззброєння, яке має стати початком дальших переговорів в Женеві про значне зменшення стратегічної нуклеарної зброї, зокрема далекобіжних ракет, бомбовиків, підводних човнів з атомовими ракетами тощо.

Причиною гострих дискусій в боннському парляменті й кабінеті були не так самі ракети Першінґ-2 і крилаті, як сформульована пропозиція про відтягнення усіх ракет того типу, що залишає Західню Европу цілковито безборонну проти 40.000 совєтських танків, понад 250,000 війська, не враховуючи збройної сили сателітних країн, членів Варшавського Пакту. Крім того Совєтський Союз не відтягне свої ракети дуже далеко. Він примістить їх напевно, принаймні певну частину, в західніх областях України, тоді коли ЗСА мусять велику частину своїх ракет забрати до ЗСА. Одинокою надією на оборону є американські бази не тільки в Німеччині, але також в Греції, Туреччині, Великобританії, Еспанії та інших місцях.

В кінці цього тижня канцлер Г. Коль офіційно представить пропозицію уряду у парляменті, після чого відбудеться формальне голосування. Політичні спостерігачі не сподіваються якоїсь опозиції в парляменті.

Очевидно, становище Західньої Німеччини відкриває шлях для конкретних переговорів у справі ракет середнього засягу в Женеві і підписання договору в цій справі в недалекому майбутньому. Г. Коль і консервативний лідер баварського відгалуження Християнсько соціяльної унії категорично запротестували проти пропозиції вільних демократів, щоб Західня Німеччина позбулася всякого рода ракет, навіть з полетом до 300 миль, бо це тільки створюватиме прецедент для антинімецької пропаганди СССР і її сателітів. Коль арґументував своє становище тим, що краще мати щось, як не мати нічого і бути причіпом навіть Східньої Німеччини, яка, після відтягнення американських ракет, розпоряджатиме більшою мілітарною силою, як Західня.

Режисер В. Шевченко помер від радіяції

Москва. — Московський тижневик „Нєдєля" повідомив, що біля двох місяців тому від надмірної радіяції помер кінорежисер Володимир Шевченко.

В. Шевченко є автором документального кінофільму „Чорнобиль. Хроніка тяжких тижнів", що його він накручував від травня до серпня 1986 року. Фільм цей накручувався поблизу пошкодженого енерґетичного бльоку чорнобильської нуклеарної електростанції. „Нєдєля" пише, що два оператори, які працювали разом з В. Шевченком дістали велику дозу радіяції і перебувають тепер у шпиталі на лікуванні.

Дивним є те, що ім'я В. Шевченка не було внесено в загальний список тих, які загинули в результаті чорнобильської катастрофи. В річницю трагедії було повідомлено, що загинуло лише 30 осіб. На думку авторитетних спеціялістів, ця цифра явно занижена. Чоловік поетеси Ірини Ратушинської, фізик за професією Ігор Геращенко, який весною і літом минулого року перебував у Києві, твердить, що загинуло не менше як 15,000 осіб. І. Геращенко наводив свідчення своїх знайомих, лікарів київських шпиталів. Лікарів примушували вписувати в історію хвороби неправдиві висновки про причини смерті осіб, які в дійсності померли від променевої хвороби.

Фільм, що його накрутив Шевченко, був готовий уже в серпні минулого року, однак більш, як шість місяців його не дозволяли показувати. Вперше його показали місяць тому на кінофестивалі у столиці Грузії Тбілісі. Радіоактивного опромінення зазнали не лише люди, але і плівка, на яку був накручений фільм.

У Тбілісі Шевченка назвали „чудовою людиною, яка віддала своє життя заради того, щоб ми і наші нащадки могли наочно переконатися в глибині жаху чорнобильської трагедії".

Убитий прем'єр Ливану Р. Карамі

Бейрут, Ливан. — У понеділок, 1-го червня, загинув прем'єр-міністер Ливану Рашід Карамі. Він був убитий бомбою, підкладеною в його течку.

В той час Р. Карамі перебував на покладі гелікоптера, який піднявся в повітря за три хвилини перед вибухом. В одних повідомленнях сказано, що течка з бомбою стояла на колінах прем'єр-міністра, в інших — що під його ногами. З 19-ох осіб, які перебували в гелікоптері, багато було поранено. Летунові вдалося приземлитися недалеко від Бейруту. Гелікоптер піднявся в повітря в Тріполі, що знаходиться в 40 милях на північ від столиці.

Після приземлення всі поранені були доставлені у шпиталь.

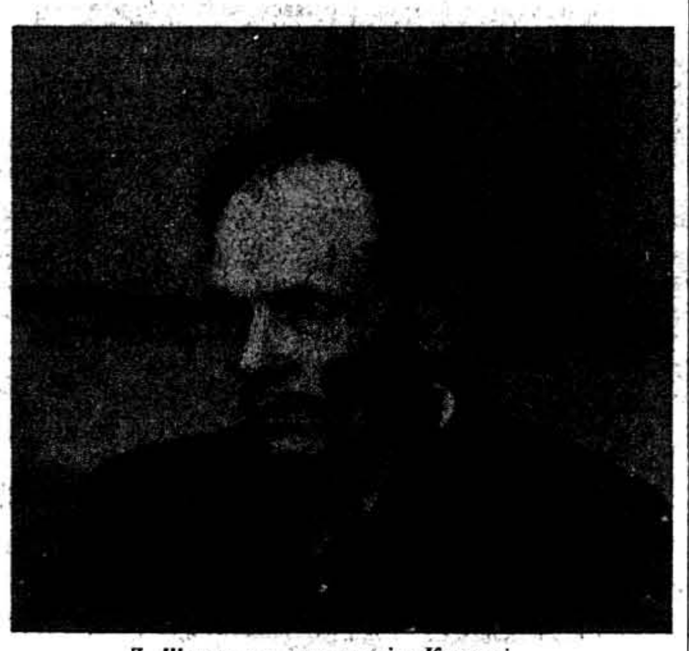
Через три години після вибуху відповідальність за терористичну акцію взяла на себе досі невідома група „Секретна ливанська армія". Особа, яка назвала себе представником цієї групи, зателефонувала у відділ одного західнього пресового агентства в Бейруті і заявила: „Ми беремо на себе відповідальність за вибух на покладі гелікоптера", в якому був прем'єр-міністер Карамі. Ми сповіщаємо всіх, що не зупинимось перед вбивством тих лідерів, які зраджують свою країну і свій народ".

В Ливані оголошено крайову жалобу. Військові частини перебувають в стані бойової готовности.

65-річний Р. Карамі очолював уряд Ливану в дев'ятий раз після 1955 року. 4-го травня він звернувся до президента Аміна Ґемаєля з просьбою про резиґнацію. Президент відмовив йому в цьому. Карамі погодився виконувати обов'язки прем'єра у „перехідний період" А. Ґемаєль не міг знайти нікого на його місце, бо ні один з мусулманів-шіїтів (а лише вони стають за традицією прем'єр-міністрами країни) не погодився очолити ливанський кабінет.

Карамі був прихильником вмішування Сирії в справи Ливану. На його думку, Сирія може допомогти встановити в країні мир і порядок.

Данило Шумук — на волі

Д. Шумук на летовищі в Калґарі. (фота М. Левицький)

Оттава (С. Яворський). — Один з найвизначніших політичних в'язнів сучасної доби, людина, яка провела понад 40 років свого життя в тюрмах, совєтських концентраційних таборах і на засланні, український патріот Данило Шумук, приїхав до своєї родини в Канаду.

Життьовий шлях Д. Шумука назагал відомий українцям у вільному світі. Його спомини, які були тричі публіковані на Заході, дають нам чіткий образ його переживань від дитинства аж до його останнього арешту в 1972 році, після якого його засудили на 10 років ув'язнення в „спеціяльних" концентраційних таборах (призначених для так званих рецидивістів), і на 5 років заслання.

Як відомо, за його приналежність до Української Повстанської Армії він був арештований в 1945 році і засуджений на кару смерти. Цей вирок був замінений на 20 років ув'язнення. В наслідок перевірки вироків після смерти Сталіна, Д. Шумук був звільнений з концентраційного табору в 1956 році і йому було дозволено повернутись до дому.

Його перебування на волі було коротким. Скоро після звільнення органи КҐБ запропонували Данилові співпрацювати з ними. Якщо б він відмовився, то йому загрозили новим ув'язненням. Данило, очевидно, відмовився і, згідно з „обіцянкою" КҐБ, його арештували і засудили на 10 років концентраційних таборів за „пропаганду з наміром підривання совєтської влади". Цей вирок Данило Шумук відбув в таборах Воркути, Віхоревки (Тайшетська область), тайшетському таборі (Іркутська область) і, врешті, в мордовському таборі гострого режиму номер 7.

В 1967 році Данило Шумук був звільнений. Він поселився в Богуславі і почав працювати над своїми споминами. В 1970 році він закінчив другий том споминів, які були опубліковані на Заході під заголовком „За східнім обрієм". Дванадцятого січня 1972 року він був знову арештований засуджений на 10 років ув'язнення в спеціяльних таборах і на 5 років заслання. Цим разом його судили за антисовєтську пропаганду, а саме за написання своїх споминів.

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

МУСУЛМАНИ-ШІЇТИ ВИКОНАЛИ несподіваний напад на ізраїльські військові частини і станиці християнської міліції, яка тісно співпрацює з Ізраїлем. Взагалі південна частина Ливану стала знову полем боїв між поодинокими політичними фракціями, мусулманами і християнами, палестинцями й іншими лівими з військовими частинами Ізраїля. Головне командування ізраїльської армії в тій частині країни зажадало підркіплення, бо в противному випадку мусулмани заатакують найбільше християнське місто на півдні, Єззін. Принаймні 19 осіб загинули в боях, а 35 були поранені, між ними шість ізраїльських вояків. До перестрілки вмішалися також ливанські реґулярні військові частини, які однак відступили під сильним вогнем ізраїльської артилерії, ракетних частин і танків. Єрусалим заперечив, однак, вістку про те, що у висліді цієї перестрілки ізраїльські літаки і гелікоптери виконали налет та обстрілювали кільканадцять мусулманських поселень на протязі кількох годин.

ІРАН ПРИЗНАВСЯ, ЩО його воєнні кораблі захопили сім кувайтських легких човнів у горішній частині Перської затоки і що всі моряки призналися, що вони займалися шпигунством в користь Іраку. Іракські офіційні урядові речники заявили, що акція Ірану проти кувайтських човнів і залоги наявно показує, що Іран шукає собі зачіпки з іншими державами над Перською затокою, з виразною ціллю поширити війну на Близькому Сході і втягнути в неї інші держави, створюючи тим самим хаос у міжнародному світі. Реагуючи на погрози Ірану в сторону З'єднаних Стейтів Америки і Совєтського Союзу, совєтські воєнні кораблі демонстративно супроводжали три кувайтські оливні танкери і один торговельний корабель, які плили під совєтськими прапорами. Незабаром Америка зробить це саме, як заявляють речники Адміністрації президента Роналда Реґена.

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН у своїй першій промові, присвяченій виключно зростаючій епідемії АІДС, закликає до широкого розроблення пляну перевірки для виявлення захованих носіїв вірусу на стейтовому і федеральному рівнях. Президент не заохочує до примусової перевірки широкого засягу населення, однак заохочує до такої перевірки окремі групи населення, включно з в'язнями. Він пропонує перевірку аплікантів на дозволи одруження, однак з правом відмови, не наражуючись на покарання. „Так як більшість людей не є свідомі того, що вони є носіями вірусу, так само ніхто не знає як далеко цей вірус поширився в нашому суспільстві", — заявив Президент. „АІДС нишком поширюється серед нашого населення, однак ми ще дальше не маємо точного обрахунку його засягу. Це найвищий час, щоб уточнити перед чим ми стоїмо — й саме тому я підтримую рутинну перевірку".

МАССАЧУСЕТСЬКИЙ ТЕХНОЛОГІЧНИЙ інститут, як перший крок у далекойдучому намаганні поширення освіти студентів інженерії, буде вимагати від своїх студентів більшої послідовности в навчанні мистецтва, гуманітарних та суспільних наук. Починаючи з навчальним 1988 роком, будуть вимагати від студентів найменше три курси з таких дисциплін, як література, політичні науки, історія тощо.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

19-літній німець і паніка в Кремлі

Між теоріями, що стосуються політичної науки існує теорія, а може навіть аксіомне твердження, що несподіванка є реальним чинником у політиці. Що таке станеться, де й коли — один Господь відає, але напевно час від часу стаються події, які не є послідовним наслідком попереднього розвитку дій, а повною несподіванкою. Немає, здається, кращого доказу на правильність такого твердження, як поява в минулий четвер, 28-го травня ц.р., коло 7-ої години вечора, на вулиці перед Кремлем у Москві маленького одномоторового літака американського типу „Сессна". Прилетів ним 19-літній німецький компюторський працівник, аматор-летун, який мав за собою заледве 25 годин вишкільного лету, Матіяс Руст із Гамбурґа. Він за заощаджені гроші винаймив той літак, полетів ним до Гельсінок у Фінляндії та сказав, що летить до Стокгольму. Насправді, скрутив на схід, перелетів понад Естонію й опинився над совєтською територією. Тут різні вістки подають різні версії. Одні кажуть, що Руст кружляв над Москвою, особливо облетів понад Кремлем і приземлився на вулиці перед могутнім собором св. Василія, інші твердять, що він приземлився на дуже широкому мості над річкою Москвою і після того суходільним шляхом поволі під'їхав під місце, де стояли запарковані автобуси. Фактом є, що молодий німець спокійно і задоволено висів, стояв біля свого літака, давав автографи прохожим, якомусь журналістові, який запитав його, відкіля він явився, крикнув „Із Гельсінок", поки за якої півгодини чи години надбігли збентежені поліціянти і арештували його.

У цілій Німеччині радість і веселість. 19-тилітній, дотепер нікому невідомий і звичайний собі член місцевого аеронавтського Клюбу, став наче національним героєм. Але у Кремлі було і є не до сміху. Показалося, що ніби неприступний совєтський повітряний простір, що його бережуть джети з ракетами та протилетунські наземні гармати, здавалося, що це річ неможлива, щоб якийсь чужинецький літак міг неспостережено передертися почерез ту охоронну сіть і дістатися під сам Кремль. 19-тилітній німець доказав, що такої густої і наїженої повітряної заслони, що береже совєтські кордони — нема.

Самого Михайла Ґорбачова тоді у Москві не було, — він був у Східній Німеччині на конференції з лідерами комуністичного Варшавського пакту. Почувши телефонічну вістку про цю подію — негайно вернувся до Москви і скликав надзвичайне засідання Політбюра. В офіційному комунікаті сказано, що звільнено за „недогляд" одного з ветеранів Другої світової війни 75-літнього міністра військових справ Сергея Соколова та звільнено за „недбальство" маршала Александра Колдунова. Західні коментатори твердять, що Ґорбачов використав нагоду з отим скандалом, щоб позбутися обох тих старшин із совєтської військової верхівки, які належали до противників його заповіджених реформ та намагання підпорядкувати міністерство військових справ цивільній людині — за зразком західніх демократичних країн. Але на місце Соколова Ґорбачов призначив, поминувши різних старших стажем старшин, генерала Димітрія Язова, молодшого віком і ніби його приятеля. Отією зміною Ґорбачов буцім то скріпив свою позицію у Політбюрі, але — за загальним переконанням західніх коментаторів — молодий німецький летун спричинив великий удар совєтському міжнародному престижеві.

Яка буде доля самого того німця, Матіяса Руста — не відомо, але загально думають, що хоч совєтський уряд мусить його якось покарати — за нелеґальне переступлення кордону і за нелеґальне паркування — то його напевно невдовзі звільнять, рахуючись з потребою добрих зв'язків з Західньою Німеччиною та міжнародною громадською думкою, яка одностайно стоїть за отим німецьким смільчаком. Це не справа нещасного Мирослава Медведя, що його видача большевикам обурила тільки український вільний світ, з яким не рахується американський державний секретар ані західній світ, якому залежить на „зговоренню" з СССР, щоб припинити перегони у зброєнні. Комуністичний світ зазнав і другого удару на Фльориді, куди втік краденим літаком кубинський генерал Рафаель Пін Діяз, разом з дружиною і двома дітьми. Йому дали негайно азиль і він зник з овиду.

Совєтські оборонці охоронних джетів, які ніби бачили літачок Руста і його перепустили, пригадують, що коли 1-го вересня 1983 року совєтський джет зістрілив корейський літак над Сибіром, при чому згинуло 269 цивільних осіб, між ними й жінки та діти, то того совєтського пільота натаврували.

Тому не слід карати за те, що перелетіла понад кордоном така муха.

Ярослав Курдидик

НАПРУЖЕННЯ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ ЗРОСТАЄ

Мілітарне напруження Близького Сходу, — це справа доволі давня і, на жаль, без виглядів на зміни. В цьому обширі, а зокрема у Перській затоці це напруження постійно і неодмінно комплікується, а міжнародні політичні і дипломатичні чинники не всилі піднайти, будь-якої хоч би і мінімально задовільної полегші, або підмінної розв'язки — для насправді, порозтерзуваної проблеми цього обширу.

Особливо в останніх тижнях, коли заатаковано американський військовий корабель „Старк", що в ньому було 38 вбитих і чимало поранених, а совєтський танкер „Маршал Чуйков" наїхав на іранську міну і його було доволі поважно пошкоджено — війна у Перській затоці перестала бути „льокальною війною", а перенеслася поближче до нашого континенту і заторкнула тепер безпосередньо ЗСА.

Бож воно зовсім логічно, що коли ЗСА погодяться евентуально, на те, щоб танкери Кувайту пливли під її прапорами, то тоді кожніський напад на них, зустрінеться — теоретично розцінюючи — зі збройною відплатою ЗСА. І нічого дивного в тому немає, коли це один із претендентів у 1988 році на републіканського президента, Баб Дол порушив в справі Перської затоки окремі запити і домагається після основної перевірки і переаналізування, чіткої відповіді: — Яка є там наша мета? Яка є там наша стратегія? Який у цьому є риск? І, які кошти ми хочемо за це заплатити?...

Може не безпосередньо, однак дуже вдало сенатора Дола доповнює теж вельми цікавими запитами Ровер Гантер, аналітик при Джорджтавнському університеті, або уточнюючи, один із чільних речників Центру для Контролі Міжнародного роззброєння і дозброєння:

Чи ЗСА, мовляв, не повторюють у Перській затоці цю саму помилку, що і в Ливані?... ЗСА втримують у цьому районі свої збройні сили, однак при всьому тому, що ми бачимо, дуже важко розібратися, як вони діятимуть і, як вони поступатимуть, — коли це розраховувати — „на дальшу мету?"...

— Чи ми хочемо, — продовжує Гантер, — щоб війну закінчити, хоч досі, нам цього не пощастило осягнути і вчинити? Чи ми хочемо запобігти в тому, щоб Іран і та Ірак „не виграли війни" і продовжували її дальше, а ми, користаючи із цієї семилітньої масакри, хочемо, щоб нафта пливла безперебійно далі з того обширу? Чи може самим найосновнішим у цьому є факт не дати вмоститися Совєтському Союзові в цьому районі і намагатися обмежити совєтські впливи до „максимального мінімуму?"...

Та чи не саме найсуттєвіше, що ЗСА мусить мати на увазі, — закінчує Гантер, що вони отримують з цього обширу тільки 7 відс. нафти, Японія — 70 відс., а 23 відс. — Західня Европа і, щоб во виду цього факту відповідно укласти всі свої плянування.

Варто буде пригадати, що починаючи від 1984 року, розпочалася начебто „друга фаза війни" між Іраном та Іраком. Цей період мілітарні речники називають „війною танкерів"... За цей час заатаковано або затоплено 319 різних кораблів, очевидно із перевагою танкерів. А від початку ц.р. ця цифра дійшла вже до 40 морських одиниць. Більшість із цих атак перевели нападні джети Іраку, хоч 31 кораблів, заатакували іранці.

Якщо ж ідеться про достави зброї для ведення цієї безперебійної війни, що в ній загинуло і поранено понад мільйон людей, а її кошти цілістю доходять до 200 більйонів дол., то доставцями для обидвох сторін були: Совєтський Союз, Франція, Китай, Ізраїль та ЗСА.

Вашінґтон намагався встановити ембарґо на зброю проти Ірану, але не проти Іраку. Він постійно перестерігав Іран, а тепер повторив цю пересторогу із незмінною загрозою, що коли б Іран поважився заатакувати танкери у проливі Гормуз, а зокрема ті, які можуть евентуально плисти під американським прапором, то тоді ЗСА переведуть за кожну атаку, „збройну відплату". Якого розміру і типу буде така „відплата" — досі не виявлено.

Поглиблювання збройного встрявання американської фльоти, може прийняти зовсім інші форми і прояви, як це було досі. Приспішив це останній трагічний випадок із американським військовим кораблем „Старк". Очевидно, що появилися глибоко умотивовані перестороги, що коли б ЗСА довелося евентуально вжити збройної сили, то годі, — як це дораджують мілітарні аналітики, — слід обминати кожну причину будь-якої провокативної форми, яку можуть дуже легко затіяти, навіть „чинники із третього світу", що узалежнені від впливів Москви.

А хоч і трагедія з американським військовим кораблем „Старк" струснула до глибини американську громадську думку, то поруч із готовістю відплати „злом за заподіяне зло" появилися заклики чільних політичних і мілітарних речників, щоб сучасне насправді напруження „не збільшувати, а навпаки — зменшувати"... Якщо ж ЗСА, кажеться, хочуть забезпечити вільний пропли у Перській затоці, то не тільки „однобічно і власними силами", але лише тоді, коли вони отримають політичну і силову міжнародну допомогу. Дораджується, теж, щоб ЗСА „затримали дистанс" і зарезервували американський прапор тільки для своїх власних кораблів. Якщо б однак — наголошується, — ЗСА довелося вести війну в Перській затоці, то тільки виключно в обороні своїх власних вітальних інтересів. Але ніколи „за всіх", які для своїх економічних і оборонних інтересів намагаються користуватися найбільшими і найдешевшими нафтовими зложищами, однак ніхто з-поміж них не виявляє жадного прояву у їхній суцільній обороні разом з Америкою.

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА!
Д-р мед. Роман Осінчук

Остеопороза

Сенатор Чарлз Ґреслі з Айови та конгресменка Олімпія Снов з Мериленду, обоє републіканці, внесли до Конґресу спільну резолюцію, якою Конґрес схвалив призначити один тиждень у травні 1987 року у ЗСА для пропаганди й запобігання хвороби зв. остеопорозою. Ця, здавалося б, невинна хвороба є причиною не раз важких недомагань костей деколи у 70-90 відс. у жінок, у віці між 70-90 роком життя, а не раз і в молодшому віці, коло 45-го року життя. Є вона причиною численних випадків зламів клуба і створює високі кошти лікування, які у ЗСА виносять понад 6 мільйонів доларів річно, бож самих випадків костей з приводу остеопорози є коло один мільйон річно. Медична статистика подає, що 12-20 відсотків старших жінок зі згаданими фрактурами костей неоднократно вмирають на протязі року, а ці, що вижиють залишаються часто такими інвалідами, що решту життя проводять у домах хроніків чи в домах для немічно хворих.

Тож, що це є ота остеопороза? Остеопороза, просто кажучи, це хворобовий стан розрідження костей чи збільшення губчастости костей в наслідок зменшення кількости вапна з приводу повільного реабсорбування його з обох частин до костей, твердої зовнішньої чи корової частини кости та внутрішньої, звичайно, далеко більшої, губчастої частини кости. Треба підкреслити, що остеопороза — це не хвороба в повному того слова значінню. Це радше процес, який відбувається постійно в костях усіх нормальних чи здорових людей, фізіологічний процес увапнювання та відвапнювання костей. Проте ці обидва фізіологічні процеси у здорової людини є добре контрольовані й вони позволяють чи допомагають нормальному розваткові кости, чи й побільшуванні у її усіх розмірах в часі розвитку й росту людини. На процес увапнювання костей мають вплив різні чинники такі, як праця людини, раса, спадковість, стать (жіноча чи чоловіча), вік, спосіб віджувлювання організму й т. п. Очевидно й різні хворобові чинники, що перебігають в людині можуть теж впливати на процес вапніння костей.

У здорової людини найбільше розвинені й найкраще увапнені кості є по закінченні її розвитку, себто коло 30-го року життя. Такий стан утримується до 40-45-го року життя, залежно від статі людини, а тоді починається дуже повільний, хоч фізіологічний процес дещо збільшеного відвапнювання. Чоловіки втрачають приблизно 0,4 відс. вапна річно, а жінки 1-2 відс. Як з цього видно, то по 45-ім році життя втрата вапна є дещо більша, як його присвоювання, особливо в жінок. Отже, з цього видно, що остеопороза стається хворобою щойно по більшій, як нормально, втраті вапна з костей й тоді вона дається чути людині у формі різних об'явів, а найчастіше у формі хронічних болів. Бо такі кості по втраті більшої кількости вапна стають слабші, більше губчасті й не дають вже достаточної, механічної підпори для ваги тіла. Такі болі найчастіше виступають у старших людей у долішній частині хребта, в клубах чи долішніх кінцівках. Проте не раз першими об'явами остеопорози буває зламання клуба по якомусь невинному випадку й тоді людина відчуває болі. Такі випадки трапляються частіше у жінок. З другої сторони остеопороза дається чути тупими болями в долішній частині спини іноді роками. І тому я дозволю собі тут повторити це про що я вже сказав перед тим, що остеопороза-це хвороба старшого віку та, частіше виступає у жінок, особливо у поклімактеричному віці та охоплює біля 20-30 відс. жінок, найчастіше по 65-му році життя. Бувають теж нерідко зламання хребта. Взагалі ці остеопорозні зламання трапляються в таких костях та в таких місцях де є грубша верства згаданої раніше губчастої верстви кости.

Проте не треба думати, що остеопороза є хворобою старих людей, а зокрема жінок у поклімактеричному віці. Таку остеопорозу можуть спричинити навіть у молодих людей різні хвороби такі як т. зв. хвороба Кушінґа, хвороба щитовидних залоз, вчасна операція жіночих яєчників, довша імобілізація якоїсь кінцівки по скомплікованій фрактурі, довготривале вживання ліків кортикостероїдів, у людей, чи зокрема дітей, що не вживають молока чи таких що дуже односторонньо та роками віджувляються особливо м'ясними стравами. Для кращого увапнювання костей у людей дорослого віку причиняється фізична праця, рух чи спорт, та нормальна найбільше різнорідна їжа зокрема з вживанням молока та багато різнорідної городини. Проте рух, чи фізична праця із замолоду є найкращим засобом запобігання розвиткові остеопорози в пізнішому віці. Тому й старші люди повинні вживати більше руху та проходів, якщо на це дозволяє стан серця чи легенів.

Сьогодні при вживанні для діягностичних цілей різної апаратури лікарі можуть розпізнати остеопорозу у її вчасній стадії чи то діягностичним рентґеном чи т. зв. CT — скеннерами дослідувачами). Очевидно, що діягноза й спосіб лікування належить до свого родинного лікаря. Дуже популярними є таблетки вапна. Проте треба сказати, що в чоловіків вони ледве чи помагають. Дещо більше рації вживання таблеток вапна разом з гормональними жіночими таблетками мають при остеопорозі старших жінок.

Проте вживання всяких таблеток без контролі лікаря може бути шкідливе. Тому зі станом остеопорози та її раціонального лікування треба звертатися до свого родинного лікаря.

Микола Степаненко

ОДА ДО „ЖУРАВЛІВ", ЩО ВИЛЕТІЛИ З „КАРЛОВОГО ПОЛЯ" 1946 РОКУ

От і переповнились ми носталгією до того, що вже починаємо розповідь пісенними образами, віршем і спогадами...

Пізньою весною й літом 1945 року шляхами, стежками, обніжками, як писав Павло Тичина у „Золотому гомоні", через хутори, села й міста, через поля і ліси йшли та й ішли на Захід — сотнями й тисячами — українські скитальці. Йшли, несучи з собою малят і злиденні пожитки або тягнучи за собою нехитрі возики,— родинами, гуртами і поодинці, — йшли вчорашні невільники „раю" і Райху — „остівці" й „західняки". Втікали від різнонаціональних „визволителів" і від „старших братів" та від новітніх людоловів мешканці й господарі „землі могил" — сплюндрованої України. Ледве пересували виголоджені тіла недопалені й недобиті в'язні з архіпелагів смерти обох тоталітаризмів і недоморені військовополонені совєтських армій. Проривалися через застави СМЕРШ-у й через поліційні засідки герої-підпільники, повстанці й вояки Національної армії та протикомуністичних з'єднань. Брели навмання з тяжкими думами у безвість, у невідомість, „в нікуди", всі ті, які встигли або хотіли врятуватися від запроданського пакту Молотова з Ріббентропом і диявольського союзу Сталіна з Гітлером... Нація вісході й поході.

Витриваліші, щасливіші, більш кмітливі й досвідчені, сильніші й винахідливіші досягали Баварії і її розторощеної столиці — Мюнхену, що вже через кілька днів після капітуляції засвідчував свою організованість і бажання жити й працювати. Український Мюнхен розростався до „столичних вимірів" і тягнувся до організаційних осередків на вулицях Гогенцоллерн, Розенгаймер і Дахавер. Збурене й викорінене війною життя почало укладатися на чужій землі у принесені з собою й традиційні форми установ, організацій, комітетів, господарських підприємств, товариств і, розуміється, шкіл та освітніх закладів — в таборах переміщених осіб і поза ними.

∴

Влітку 1945 в цілій школі на Бошедстрідерштрассе розпочалися виклади для сотні учнів першої, четвертої, шостої і восьмої кляс майбутньої гімназії, що до вересня того року збільшилася майже удвоє. У вересні, на щастя, з початком традиційного навчального року, кілька менших таборів перенесено до приміщень заводського робітничого поселення Карльсфельд („Карлове поле") на околиці Мюнхену. Гімназія отримала потрібні бараки для каплички, навчальних кімнат, гуртожитка й мешкань для викладачів. Від початку заснування гімназії на Бошерстрідерштрассе її директором призначили львівського професора Володимира Радзикевича — виїнятково шляхетну людину, визначного педагога, письменника й історика літератури. Під його дбайливим керівництвом і завдяки самовідданій праці професорського збору за коротких дев'ять місяців гімназія зросла до шести сот учнів — дітей, юнацтва й молоді всіх отих знедолених, вигнанців і переслідуваних, що понурими валками тягнулися на Захід.

Були там колишні учні ріжних шкіл — гімназій, семиліток і десятиліток, семінарій і технікумів,— вихованці відмінних освітніх систем, збігці із сливе всіх земель соборно спаленої, витоптаної займанськими ордами й поновно поневоленої України, спадкоємці мовної й культурної традиції Івана Котляревського, Тараса Шевченка, Лесі Українки, Маркіяна Шашкевича і його героїчної „Руської Трійці" й Івана Франка. Перейшли вони не тільки тисячокілометрові простори, а й усі жахіття небаченої дотепер війни потворних диктатур із підбитими народами та пекельного двобою людиноненависників. Згубили вони на тих далеких дорогах майже всі матеріяльні здобутки й заощадження і втратили багато цінного шкільного часу й молодечих радостей, але прийшли до нової межі вирослими, змужнілими, умудреними, залюбленими у свій народ і його тисячолітню культуру та в християнську віру, свідомими невідкличної потреби вчитися й наполегливо та невтомно працювати для свого майбутнього.

І це було засвідчене останніми чотирма десятиліттями і це є правдою: „Я — дужий народ, я молодий!"

У 1946 році гімназія випустила із своїх таборових і мало затишних та ще менше обладнаних стін 125 абсольвентів, які журавлиними ключами піднялися з „Карлового Поля" у високості освіти, науки й культури, щоб досвідченими й підготовленими фахівцями, громадськими й культурними провідниками, літераторами і мистцями осісти на гостинних полях Задунайської і заморських Січей.

„Ти ж, люта наслідниці біснуватого Петра й розпусної Катерини, наші За-

(Закінчення на стор. 3)

Клим Яро-Славський

ЗБАРАЖЧИНА

II.

За австро-угорської монархії, до Першої світової війни збаразьке село росло не лише чисельно, що є природним явищем, але впарі з цим росла його національна свідомість. Оця свідомість більшала з постанням польської держави, не зважаючи на те, що польська окупаційна влада ворожо ставилась до цього роду прояву. Чим більше ширився польський шовінізм, ненависть до всього українського, тим більше росла свідомість українського селянина, а поряд цього палкий патріотизм, невгасиме стремління до виборення своєї самостійної держави.

У багатьох статтях описано жахливі, макабричні злочини, що їх поповнили наші вороги-окупанти

Пацифікація 30-их років, що вкрила Польщу вічною ганьбою, охопила майже цілу Збаражчину.

Збаражчина дошкульно відчула большевицьку окупацію. Вивози на Сибір і до Казахстану проходили ніччю. Вивозили звичайно свідомий елемент. Безпосередньо перед наступом німецької армії багато зовсім невинних людей убито, інших у бестіяльський спосіб поморловано, головним чином тих, що опинилися були в тернопільській в'язниці.

Не менш безпощадною, жорстокою була німецька гітлерівська окупація. Вона не лиш ограбила Збаражчину із зерна і худоби, але не обходилося без розстрілів і запроторювання в концентраційні табори, в яких поголовно гинули невинні люди, не згадуючи вже каторжних робіт у Німеччині.

З уваги на те, що пацифікація, охопила майже цілий простір Збаражчини, тому не будемо подрібно її описувати, так сказати б, село за селом, а виберемо лише деякі описи. Це саме робитимемо з большевицькою і німецькою окупаціями. До речі в цьому огляді неможливо подати навіть фрагментів із поодиноких споминів, тому обмежимость тільки до деяких, зрештою на увазі мається відгук на книгу, а вже докладніше з поодинокими фактами познайомиться кожний хто прочитає книгу.

• • •

Те, що цікавило б читача про збаразькі села, подаватимемо за чергою як у книзі з тим, що будуть пропуски, на жаль, із шкодою для авторів, але годі в книжковому огляді обняти понад півсотні сіл. Інакше треба було б написати окрему принаймні стосторінкову книжку на книжку.

Про живописне село Базаринці, що про нього згадується в історичних джерелах уже в 1649 році, тобто в році облоги Збаража, доволі обширно написав Іван Хрін. Це село є наче передмістям Збаража. В селі, в якому жило 350 осіб, у цьому числі 20 латинників і 5 жидів, царила згода: поляки й жиди більшістю вживали українську мову та співпрацювали з українцями.

На відміну від коляторів-фундаторів церков, звичайно власників великих маєтків, церкву св. Михайла в Базаринцях збудував — у 1888 році Прокіп Панасюк, місцевий заможний, побожний, бездітний селянин.

Напередодні Першої світової війни 1914 року російська кінна розвідка ввірвалася до Базаринців, убиваючи Семена Кінаха. На початку серпня того ж року загинув 70-літній Онуфрій Опацький, прозваний „Пижом", якому московський солдат кіннотчик шаблюкою відрубав голову. Це сталося ніччю, а після обіду того самого дня інший московський солдат знасилував 13-літню Юстину Кінах, яка невдовзі померла.

У половині грудня 1918 року чотар Лесь Фарановський зорганізував гайдамацький загін, до якого вступило багато юнаків з Базаринців.

Крім читальні „Просвіти" велику культурно-освітню роботу проводила довголітня місцева вчителька Северина Фарановська. Вона також впливала на батьків, щоб здібніших дітей по змозі посилали до середніх і вищих шкіл. Завдяки її старанням Василь Фридель, Іван Жила і її син Лесько стали вчителями, а Володимир Адамович — священиком.

Хоч-не-хоч дещо пропустимо і перейдемо до двох статтей Романа Осінчука. У першій статті п. н. „По тернях до національної свідомости", автор описує своє рідне село Голошинці не лише з великою любов'ю, але зі способу опису виходить на яв його вроджений поетичний хист. Ось як він одинадцятирічним гімназистом, вертаючись додому з Тернополя на літні ферії, згадує своє улюблене село:

„Як далеко не глянеш — запашні колосисті лани пшениці гойдалися, немов морські хвилі, а з-поміж ледве замітних меж, що розділяли вузькі сільські ниви, визирали червоні маки, сині волошки й білі ромашки. Довкола мене перекликалися перепели, а наді мною високо-високо, немов на шнурочку причіплені до неба, мерехтіли жайворонки, махаючи постійно крильцями та оспівуючи своїми славнями селянську працю. А по небу тим часом котилося велике соняшне колесо, наближаючись до обрію доброї подільської землі. Клоняючись до заходу, воно розгорялось до червоного, розсіваючи молочні світла, що творили невидимі стіни, на яких спиралася темно-голуба баня неба... Шумні подільські вітри перед заходом сонця немов прокидаються зі сну й несуть прохолоду в простір нагрітого літнім сонцем повітря... Дивишся — не надивишся... І слухаєш — не наслухаєшся"...

(Продовження буде)

З'їзд бережанців

Ще в 1970 році появився перший збірник „Бережанська земля". В ньому, на жаль, багато містечок, а головно сіл, не були охоплені. Дані про них, про їхню історію могли б піти в забуття, що було б поважною втратою для нашої історії. Ця тема є головною турботою колишніх мешканців Бережанщини, бо є ще багато свідків минулого, є ще багато невидрукованих матеріялів, і було б корисно видати другий том збірника „Бережанська земля". Саме для обговорення цієї важливої справи відбувся у Ню Йорку 25-го жовтня м. р. третій з'їзд земляків-бережанців, в якому взяло участь понад сто осіб.

З'їзд відкрив голова Михайло Юзенів, молитву провів о. Богдан Карась, а проводила з'їздом президія в складі: Мирон Пінковський — голова, д-р Богдан Старух — заступник, Дарія Костів — секретар. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять тих членів управи, які померли від останнього з'їзду, між ними — голова Евстахій Манацький, заступник голови інж. Осип Баран, Ярослав Косановський, Василь Гутор і останньо Наталія Хоманчук та Олекса Стецок.

Голова товариства М. Юзенів у своєму звіті пригадав учасникам історію і діяльність товариства, його головніші етапи та просив присутніх висловити свої думки про дальші завдання.

Інж. Нестор Пінковський виголосив доповідь про плянований збірник і можливості його видання, а Петро Рак — про здобуття фондів на видання.

Дискусія, під проводом предсідника, була повна оптимізму та плянів на будуче. Рішено опрацювати і видати другий том збірника „Бережанська земля" та підтримувати товариський контакт членства шляхом бюлетенів і товариських зустрічей. Присутні відразу зложили понад 2,000 долярів на видання.

На пропозицію номінаційної комісії, яку очолив Микола Хоманчук, іменовано почесними членами Т-ва: д-ра Богдана Бородайка, Івана Гірняка, Михайла Клецора, мгра Лева Стеткевича і Степана Щура та вибрано нову управу і контрольну комісію. До управи ввійшли: М. Юзенів — голова, М. Пінковський, Є. Івашків та д-р Б. Старух — заступники, Дарія Костів — секретар, П. Рак та Г. Лещук — скарбники, інж. Н. Пінковський — голова видавничої Комісії, і члени — М. Волощук, інж. С. Голяш, І. Гірняк, В. Горський, Я. Івахів, В. Козіцький. Лідія Котлярчук, д-р Ірина Крамарчук, М. Кузик, Л. Кусяка, д-р М. Лабунька, М. Лупинець, д-р О. Мартинюк, Б. Мороз, І. Олійник, мгр Л. Стеткевич, І. Стецок, Ярослава Сулжинська, Уляна Суська, М. Халупа, М. Хоманчук; Контрольна комісія: інж. П. Турчин — голова, В. Щур і Ю. Костів — члени.

Відбулася святкова вечеря, якою провадив М. Пінковський. У програмі були: слово-спомини о. Я. Шуста, спомин С. Щура про поставлення в с. Котові дубового хреста з 950-ліття Хрищення України, що його відчитала Дарія Щур-Костів, спомин мгра Л. Стеткевича, пісні на гавайській гітарі у виконанні В. Осередчука та спів у супроводі гітари молодого співака Богдана Андрусишина.

Під час вечері з'їзд вітали особисто: о. Я. Шуст, о. Б. Карась, інж. В. Осередчук від Дрогобиччини, Я. Пастушенко від Підгаєччини, інж. М. Турецький від Бойківщини, І. Олійник від мешканців Рочестеру та від комісії реґіональних дослідів і публікацій пра НТША. Відчитано письмові привіти від д-ра Б. Бородайка — колишнього голови Т-ва, М. Клецора — колишнього секретаря Т-ва, від Т-ва „Городенщина" за підписом голови В. Никифорука і З. Бундзяк, від проф. М. Лабуньки та інж. Р. Кордуби.

На кінець всі присутні традиційно вже відспівали в честь присутньої Олі Целевич пісню „Від Бережан до кадри" та одобрили резолюції, однією з яких є видання другого тому збірника „Бережанська земля". Дальші резолюції закликають колишніх мешканців Бережанщини присилати матеріяли, спомини та знімки на адресу: „Бережани" c/o „Селфрілаєнс", 98 Друга авеню, Ню Йорк, Н. Й. 10003.

М. Ю.

Данило Шумук...

(Закінчення зі стор. 1)

Д. Шумук із своїм племінником Іваном.

Вміжчасі, ім'я Данила Шумука стало відомим у цілому вільному світі після того, як Міжнародна Амнестія прийняла його як одного з найстарших політичних в'язнів. Його спомини, які були двічі видані на Заході в українській мові і один раз в англійській, дали правдивий і незвичайно цікавий образ советських таборів перед і після смерти Сталіна. Особливо цікавими були описи повстання в таборах на далекій півночі, в яких Данило Шумук відігравав провідну ролю.

Близький родич Данила, його братанич Іван Шумук, приїхав до Канади ще в 1949 році. Знаючи советську систему, він не хотів нав'язувати кореспонденції зі своєю родиною, не бажаючи їм пошкодити своєю присутністю на Заході. Лише після третього арештування його дядька Данила в 1972 році І. Шумук дізнався із „Хроніки поточних подій" про місце ув'язнення Данила. Знаючи, що Данилові він вже не пошкодить, почав до нього писати. Від 1973 року і до 1987 року Іван і Данило переписувались, вживаючи дуже часто „езопової" мови, яка, одначе, для них була цілковито зрозумілою. Данило дуже цікавився Канадою і в своїх листах ідеалізував цю країну. Він також дуже цікавився долею його споминів, які, завдяки стараниям його братанича, були перекладені на англійську мову під заголовком „Life Sentence: Memoirs of a Ukrainian Political Prisoner", translated and edited by Ivan Jaworsky, and published by the Canadian Institute of Ukrainian Studied in Edmonton.

Данило дуже хотів, щоб англомовний світ дізнався про советську дійсність, і він слідкував з великим зацікавленням за процесом публікації його споминів в англійській мові.

В січні1982 року Данила перевели з концентраційного табору в Мордовії на заслання до села Каратобе в північному Казахстані, де він відбув останню частину свого вироку — 5 років заслання. Помимо підірваного здоров'я (він хворів хронічною недугою шлункової виразки, сильними жилаками і іншими недомаганнями), він мусів працювати на засланні, спочатку кочегаром, а опісля при насаджуванні дерев у місцевому парку. Советські бюрократи ревно слідкували за тим, щоб Данило не отримував жадної допомоги із Заходу і багато пакунків, які були висилані з ініціятиви Міжнародної Амнестії, або від його родини в Канаді, поверталися назад, бо, мовляв, адреса неправильна, або Шумук відмовлявся їх прийняти (що очевидно було брехнею). Таким чином, Данило Шумук відбув точно 31 рік ув'язнення в советських найжорстокіших тюрмах та концентраційних таборах і 5 років на засланні в казахстанських степах.

Іван Шумук який постійно перебував у Британській Колюмбії, вже від 1973 року тобто від моменту коли він дізнався про долю свого дядька, робив постійні старання, щоб отримати дозвіл спровадити Данила Шумука до Канади. Він нав'язав контакт з канадськими парляментаристами, з членами уряду, як ліберальної, так і консервативної партії, і при співучасті Міжнародної Амнестії, він старався про звільнення свого дядька. Коли справа Данила Шумука набрала широкого розголосу в кінці 1970-их років, советська амбасада в Оттаві випустила пашквільний комунікат, в якому вона називала Данила Шумука воєнним злочинцем і найгіршим кримінальністом.

Приблизно в тому самому часі, з ініціятиви Міжнародної Амнестії, був випущений фільм про Данила Шумука як про одного з найбільш відомих політичних в'язнів. Також, канадська телевізійна корпорація СБС, в одній із своїх програм (The Fifth Estate), представила долю Шумука і старання про його звільнення з боку Міжнародної Амнестії і його родини в Канаді.

В 1984 році була опублікована вищезгадана книжка споминів Данила Шумука в перекладі на англійську мову і під редакцією Івана Яворського. Ця книжка отримала прихильні рецензії в канадських і американських газетах і журналах і, до певної міри, причинилась до дальшої популяризації справи Д. Шумука.

З приходом до влади Консервативної партії в 1984 році, міністер зовнішніх справ Джов Кларк, який вже раніше цікавився справою Данила Шумука, почав особисто старатися про його звільнення. Під час відвідин Советського Союзу в 1985 році він підніс справу Данила Шумука в розмові з „прем'єром" УССР Ляшком. Після того, Дж. Кларк при кожній нагоді підносив справу дозволу на приїзд Шумука до Канади. Канадський парлямент кілька разів одноголосно одобрював резолюції, які закликали Советський Союз дозволити Шумукові приїхати до Канади. Канадське міністерство зовнішніх справ заздалегідь ґарантувало йому канадську в'їздову візу, з хвилиною коли він матиме дозвіл на виїзд з СССР.

Ще будучи в таборі в Мордовії, Д. Шумук став членом Української Гельсінкської Групи, маніфестуючи в той спосіб свою солідарність з іншими українськими дисидентами, які були членами тієї організації.

Советський уряд не спішився задоволити канадські домагання. Дванадцятого січня ц.р. Данило Шумук закінчив термін свого заслання. Навіть тоді советська бюрократія не хотіла улегшити Данилові умовини його виїзду. Він, вправді, отримав дозвіл поїхати до Москви щоб офіційно скласти прохання про еміграцію, але рівночасно від нього вимагали додаткових документів і посвідчення, включаючи заяву його дочки, що вона не противиться його виїздові за кордон. В додатку в останніх тижнях його перебування на засланні, на Данила Шумука наложили так званий адміністративний нагляд, який дальше обмежував його рухи.

З канадського боку, і міністерство зовнішніх справ, і канадська амбасада в Москві натискали на советські чинники, щоб вони дозволили Шумукові еміґрувати. Нарешті советське міністерство зовнішніх справ поінформувало канадську амбасаду, що виїздова віза для Шумука одобрена. Слідкуючи за коментарями канадської преси, радіо і телевізії, творилось враження, що це неабиякий успіх канадської дипломатії та, що недавно проголошена Ґорбачовим політика „гласності" має свої наслідки. Тим часом, дозвіл на виїзд Данила Шумука не є доказом великодушности советського уряду. Данило Шумук відбув 31 рік тяжкої каторги, включаючи багато голодівок, карцерів, побоїв і мук, і п'ять років заслання в незвичайно тяжких умовинах.

Ми всі повинні бути вдячні канадському урядові, а особливо міністрові зовнішніх справ Кларкові, за інтервенції в справі Данила Шумука. Не забуваймо, одначе, що тисячі інших наших патріотів караються в советських тюрмах, концентраційних таборах і на засланні а багато з них поволі вмирає в жахливих советських таборах смерти.

Знаменним був факт, що канадський амбасадор в Москві, Вернон Тирнер, і кілька інших високих урядовців амбасади особисто відпроваджували Данила Шумука до літака в Москві, даючи тим до зрозуміння, що справа його еміґрації була важною для Канади. Один з урядовців амбасади супроводив Д. Шумука під час його подорожі з Москви до Канади. В Канаді, в Калгарі, куди прилетів літак з Данилом Шумуком, українського патріота і незламного борця за національні і людські права свого народу стрінув його братанич Іван Шумук з родиною а також президент Світового Конгресу Вільних Українців Петро Саварин та багато інших українців, які співом „Многая літа" та оплесками вітали приїзд Данила Шумука до Канади.

ЕДМОНТОНСЬКА ГОКЕЙОВА дружина „Ойлерс" перемогла філядельфійську дружину „Флаєрс" 3-1 в сьомій грі, здобуваючи чемпіонат ліги і чашу ім. Стенлі. Як відомо, в дружині чемпіонів змагається українець Михайло Крушельницький.

ПОДЯКА

Дня 27-го квітня 1987 р. з Волі Всевишнього відійшов у Вічність

Дорогий і Незабутній

МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ

бл. п.

МИКОЛА ГАНІН

Горем опечалена дружина цією дорогою складає найщирішу подяку всім тим, які висловили свої співчуття, за квіти, за пожертви на Служби Божі.

Щира подяка Панам, які несли домовину в останню дорогу; всім, що взяли участь в Панахиді і похоронних відправах, віддаючи останню прислугу Покійному.

Зокрема дякую настоятелеві катедри св. Володимира у Філядельфії Всечесному отцеві митратові Ф. Істоченові за відправлення панахид і похорону та відпровадження Покійного на Вічний Спочинок на український православний цвинтар у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Подяка хористам, які під керівництвом інж. Гурського так гарно відспівали Панахиду і Святу Літургію.

Трапезу приготовило Сестрицтво при церкві св. Андрія Первозванного.

Переведенням похорону займалося погребове заведення П. Мурянкі у Філядельфії, Па.

Нехай Всевишній винагородить Всіх Вас своїми ласками.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ УПОКОЄННЯ

бл. п. Миколи Ганіна

6-го червня 1987 р., о год. 10-ій вранці буде відправлена

ПАНАХИДА

в катедрі св. Володимира у Філядельфії, Па.

Про молитви просить горем прибита —

дружина НІНА

і родина

Товариство Українських Інженерів Америки — Відділ Баффало, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з Членством та Громадянством, що дня 23-го травня 1987 р. помер наш довголітній член

св. п. інж.

ІВАН СЛОБОДЯН

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися дня 27-го травня 1987 року з Української католицької церкви св. Івана Хрестителя на цвинтар Мовнт Олівет.

Родині Покійного висловлюємо наші щиро-сердешні співчуття.

УПРАВА ВІДДІЛУ ТУІА

НЮЙОРКСЬКІ МУСУЛМАНИ після двох десятиліть змінювання проєктів, ховзьких фінансових збірок та гірких суперечок, святочно розпочали будову мусулманської мечеті та ісламського культурного центру. Ця 25-мільйонова будівля буде знаходитися на 96-ій вулиці та Лексінгтон авеню й обслуговуватиме 400,000 мусулманів міста Ню Йорку.

ЛИТОВЦІ В НЕДІЛЮ, 31-го травня 1987 року, в катедральному храмі Пресвятого серця в Нюарку, Н. Дж., відсвяткували 600-ліття запровадження християнства в Литві. Нюаркський Архиєпископ Тодор МекКеррік відправив св. Літургію разом із своїм заступником Джозефом Франсісом та литовським Єпископом Павлом Балтакісом.

ЗЕМЛЯЦТВО ПЕРЕМИЩИНА

ОРГАНІЗУЄ

ПОЇЗДКУ АВТОБУСОМ до ТОРОНТО з НЮАРКУ на З'ЇЗД ПЕРЕМИШЛЯКІВ

29-30 серпня 1987 року.

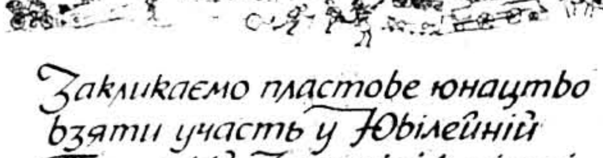
Ціна $75.00 в обі сторони.

Зголошення разом з чеком $25.00 просимо висилати не пізніше до 20-го червня на адресу: ROMAN LAPYCHAK, 760 Layton Dr., Union, N.J. 07083.

Коли зголоситься менше як 20 осіб, поїздка автобусом буде відкликана і завдаток буде звернений.

УПРАВА ЗЕМЛЯЦТВА

Підготовча Комісія СВТ
(Спортивно-вишкільного табору)
повідомляє, що згідно
з постановою Крайової
Пластової Старшини в ЗДА,
цьогорічний спортовий
табір Загону "Червона Калина"
не відбудеться.

Закликаємо пластове юнацтво
взяти участь у Ювілейній
Пластовій Зустрічі в місяці
серпні ц.р. в Канаді

ПРОТИВНИКИ СТРАТЕГІЧНОЇ оборонної ініціятиви президента Роналда Реґена отримали додатковий аргумент, що СОІ не може бути досконалою проти стратегічних нуклеарних ракет, коли звичайний одномоторовий літак типу „Чессна" зумів непомітно перелетіти майже 600-милеву трасу з Гельсінків до Москви, облетіти Кремль і сісти під його мурами, без відома нібито „досконалої" советської оборонної системи. Інший випадок, який противники висувають, як наявний аргумент безборонности проти нуклеарного нападу, це пошкодження американського воєнного корабля „Старк" у Перській затоці, випосаженого досконалою оборонною і радарною апаратурами. Очевидно, офіційні особи з Пентагону, обороняючись проти наступу, кажуть, що СОІ включає охорону проти низьких надземних полетів, яких не може зловити радарна сітка жадної країни.

НОВИЙ КОМПЮТОР призначений для вишукування батьків, що заборговують у плаченні допомоги своїм дітям, розпочав свою діяльність в стейті Ню Йорк та, як заявляють урядові чинники, виказує успішність у своїх перших спробах. Сенатор Даніел Мойниген, демократ з Ню Йорку, що заразом є предсідником сенатської підкомісії соціяльного забезпечення та родинних справ сказав, що цей факт може стати зародком крайової програми.

ХВИЛЯ ГОРЯЧІ, ЩО навістила північносхіднє побережжя, створила небезпечну ситуацію, тобто брак води, можливіст пожеж, хвороби тощо.

ШВАЙЦАРСЬКИЙ БАНК, який фінансував продаж советської зброї для Ірану і витратив на це 18 мільйонів долярів, не знав, мовляв, що зброя призначена для Ірану. Високі урядовці банку, Артур Ґріннінґер та інші, кажуть, що вони взагалі не були поінформовані про 18-мільйонову трансакцію. Очевидно, таку заяву урядовців банку прийняли у фінансовому світі дуже скептично, або з великим застереженням, бо швайцарський банк не міг виплатити Советському Союзові понад 18 мільйонів долярів в імени іранського уряду без обопільного порозуміння і договору.

ПІД ЧАС ОФІЦІЙНОЇ візити президента Франції Франсуа Міттерана в Канаді, відбулась офіційна його візита до Монтреалю, міста, у якому, поза Парижем, посилилось найбільше франкомовних канадців. Правда, на протязі шестигодинного перебування в Монтреалі Міттеран всякими способами намагався „вигладити" ранішу вимогу Шарля де Ґоля з 1967 року, щоб провінція Квебек домагалася „самостійности" і стала складовою частиною канадської федерації. „Це все ділялося 20 років тому, заявив Міттеран кореспондентам, — а тепер інші часи і все змінилосьу політиці". Тим самим президент Франції підкреслив, що він повністю підтримує неподільність Канади, не зважаючи на етнічні різниці у поглядах на деякі справи.

Ода...

(Закінчення зі ст. 2)

порозькі вольности потоптала і край сплюндрувала, ти ж наші чигиринські й батуринські столиці попалила, ти ж наші святі могили розрила й Україну землею спустошених цвинтарищ зробила, ти ж нас у поміщицьке й колхозне кріпацтво вкинула, ти ж нас на канавинських каторгах ів сталінських архіпелагах убивала — гноїла, ти ж нас Голодоморами виморювала, ти ж наші храми збесчестила і на свинарники перетворила, ти ж нас вонючими штучними морями й Чорнобилями тисячами труїла, умертвляла і гнобила, ти ж за нами з гицелями — людоловами по світах і дотепер ще ганяєшся, жадібна помсти і крови: а ми щодня й щогодини муруємо незнищенний у віках собор національного духу, що невідклично принесе твою, потворо, загибель!" З цими думами вилітали в далекі світи журавлі — абітурієнти, з ними вони розбудовували свої родинні й суспільні твердині на гостинних землях вільного світу, з ними вони трудяться й трудитимуться далі аж до великого й найсправедливішого Судного Дня! Він прийде!

∴

І ось наприкінці червня, на жаль, тільки вдруге злетяться й осядуть карлсфельдські абітурієнти — журавлі на шматочкові української землі — на мальовничій Союзівці. Там, де минулої осени, гостили уєскатівські „Журавлі", що підсилили в нас Шевченкового і Франкового духа, „що тіло рве до бою", що навіки заворожили нас якось інакше виконаною і доглибно сприйнятою піснею — нашою вічною славою, яка „не вмре, не загине"...

Це буде незвичайна імпреза виняткового і неповторного ключа народних діячів і слуг злит, щоб доторкнутися плечем до дружнього плеча, „крилом до крила", й продовжити лет „у мандрівку століть"...

Щасливої дороги й „попутного вітру", наші дорогі й любі, і найрадісніших зустрічів та переживань!

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

бл. п.

Антоніни з Дунайських ШКАРУПИ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

у п'ятницю, 5-го червня 1987 р., о год. 8-ій ранку в церкві Покрови Пресвятої Богородиці у Пармі, Огайо.

ТАМАРА УГЕРА — донька з родиною

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що в неділю, 31-го травня 1987 р. з Волі Всевишнього
несподівано упокоїлася в Бозі в Рочестері, Н. Й.

бл. п.

СТЕФАНІЯ ГУБКА

нар. 10-го липня 1912 р. у Львові, Зах. Україна.

Покійна студіювала українську філологію і германістику у Львівському Університеті ім. Івана Франка до вибуху війни, відтак переїхала з родиною до ЗСА, де працювала в повітовому шпиталі аж до пенсійних літ.

ПАНАХИДА відбудеться у вівторок, 2-го червня 1987 р. о год. 7-ій веч. у похоронному заведенні Павла Гарісса, 570 Kings Hwy South, Рочестер, Н. Й.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в церкві Богоявлення в середу, 3-го червня 1987 р., відтак на католицький цвинтар при Ґюї Авеню.

Горем прибиті:

БОРИС — брат з дружиною ІВАННОЮ
та дочками, зятями і внуками

Ділимося сумною вісткою,
що дня 1-го червня 1987 р. відійшов у Вічність,
заосмотрений Найсвятішими Тайнами

наш Найдорожчий

БАТЬКО, ДІДУСЬ І БРАТ

СВ. П.

ЙОСИФ БІЛОВУС

нар. 1-го січня 1909 р. в Монтреалі, Канада, журналіст-публіцист, поет, письменник, двократний голова гетьманської організації, основник і голова Т-ва Українських Сеньйорів в St Petersburg, Fla., меценат різних українських організацій.

ПАНАХИДИ відбудуться в п'ятницю, 5-го і суботу, 6-го червня 1987 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Wacaro, 7000 4th St N, St Petersburg Fla.

ЗЛОЖЕННЯ ТЛІННИХ ОСТАНКІВ до гробу відбудеться в понеділок, 8-го червня 1987 р. у Вашінґтоні, Д. К. на Українському Національному Цвинтарі.

Горем прибиті:

син — ЯРОСЛАВ з дружиною ЕЛИСАВЕТОЮ
внуки — АННА, МАРІЙКА і ЙОСИФ БІЛОВУС, мол.
сестра — ПАВЛИНА
брати — МИХАЙЛО і ПЕТРО БІЛОВУСИ
ближча та дальша Родина

С. Гавриш...

(Закінчення зі стор. 1)

Гавриш пригадав присутнім союзовцям, що союзова родина Філядельфійської Округи, а при тому й ціла українська громада Філядельфії понесли невіджалувану втрату, а саме 29-го січня відійшов у вічність один із найбільш заслужених союзових діячів Філядельфійської Округи, комбатантський та суспільно-громадський діяч, людина кришталевого характеру, сл. п. хорунжий Іван Даньківський. Однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять Покійного, а при тому також вшановано пам'ять колишнього секретаря 324-го Відділу проф. Івана Струка, який помер в звітовому році. В дальшому вибрано Номінаційну комісію в складі: інж. Іван Скіра, голова, інж. Богдан Одежинський і Іван Кніґницький — члени. Протокол з останніх загальних зборів читав мґр І. Скочиляс. Його прийнято одноголосно.

Звіти з многогранної праці Управи Окружного Комітету подали голова П. Тарнавський, координатор праці в Окрузі С.Гавриш, секретар Дмитро Федорійчук. За Покійного касира Івана Даньківського звітував П. Тарнавський, а за Контрольну комісію голова мґр І. Скочиляс.

Звітуючи про працю Округи, голова інформував про переведення ремонтів дому Округи, що було пов'язане з видатками майже 2,000 дол. Говорячи про дім Округи, то з приємністю він подав добру вістку, а саме, що затягнена позичка в УНСоюзі в березні 1973 року в сумі 10,000 дол. є вповні сплачена і тим самим Округа є повноправним власником дому вартість якого виносить приблизно 35,000 дол. В дальшому інформував про надзвичайно вдалий Союзовий День 24-го серпня минулого року на площі УСО „Тризуб" в Ґоршемі. Також багато часу й праці він присвятив для вдалого відбуття концерту „Журавлів" і при тому висловив подяку інж. Михайлові Ничові за поважну поміч, яку отримав від нього. Звіт, у якому були заторкнені й інші справи закінчив П. Тарнавський подякою всім членам Управи Округи за гармонійну співпрацю а при тому висловив жаль по втраті довголітнього приятеля та „правої руки у праці" І. Даньківського.

Про успіхи організаційної праці Округи, яка 23-ій раз є першуном між всіма округами Америки й Канади з здобуттям найбільшого числа нових членів, інформував координатор С. Гавриш. За його словами, квота Округи 1986 року виносила 350 членів, а придбано 318 забезпечених на загальну суму 1,069,000 дол В дальшому він подав прізвища тих секретарів і відділових урядовців, які придбали нових членів в звітовому році, а найбільше число мали придбати союзовці: головний радний В. Пастушок 54 члени, голова Округи і секретар 375-го Відділу П. Тарнавський 27 членів, секретар 83-го Відділу Андрій Кушнір, 23 члени, секретар 173-го Відділу Петро Щерба 17 членів, секретар 216-го Відділу інж. Б. Одежинський 15 членів, секретарка 269-го Відділу Христина Фуга-Ґербеґі 14 членів, секретар 163-го Відділу Теодор Дуда 13 членів, секретар 237-го Відділу Михайло Крика 11 членів, Йосиф Хома, секретар 383-го Відділу, 10 членів і секретар 479-го Відділу Ярослав Гречка 10 членів. Менше ніж 10 членів придбали секретарі 26-ох Відділів, а секретарі чотирьох відділів не придбали ні одного члена. Звітодавець висловив всім подяку за віддану працю для розбудови УНСоюзу.

Секретар Округи Дмитро Федорійчук подав, що в звітовому часі відбуто два рази наради всіх відділів, відбуто передконвенційну нараду делегатів та відбуто шість засідань членів Управи. Як секретар, все був в контакті з головою Округи, помагав в праці під час Союзового Дня, а також в часі виступу хору „Журавлі". Згадав про гармонійну співпрацю з покійним касиром І. Даньківським і висловив жаль по втраті так заслуженого союзовця.

За покійного касира Округи вичерпний звіт подав голова П. Тарнавський. Як вже було сказано, були поважні видатки на переведення ремонту апартаментів в домі Округи. Також є важливим і те, що Округа УНСоюзу є шанована й респектована місцевими суспільно-громадськими установами і тому коли відбуваються будь-які імпрези чи ювілеї, Округа все є прошена до участи, а це є зв'язане з видатками. Обороти Округи за звітовий час (з готівкою в банку) виносили 11,733.53 дол., а по заплаченні всіх видатків сальдо на день 31-го грудня виносило 7,091.93 дол.

За Контрольну комісію звітував голова мґр І. Скочиляс, який інформував, що перевів контролю діловодства касира і секретаря і ствердив, що покійний касир І. Даньківський вів книговодство взірцево, знайдено всі касові прилоги і подане сальдо на 31-го грудня 1986 року П. Тарнавським є згідне з касовою книгою. При тому він інформував, що гроші Округи є здепоновані в українських банках. Також голова ствердив правдивість зліквідування позички в УНСоюзі. При тому висловив жаль, що Покійний І. Даньківський не діждався того, щоб особисто повідомити союзовців Округи про зліквідування мортґеджу. Він висловив признання голові Округи П. Тарнавському та покійному І. Даньківському за надзвичайно поважний вклад праці для добра Округи й Союзу. Від Контрольної комісії мґр І. Скочиляс запропонував уділення абсолюторії членам Управи з признанням, що прийнято одноголосно.

По звітах були запити до голови Округи, на які зацікавлені отримали повні вияснення, а відтак голова Номінаційної комісії інж. І. Скіра подав листу кандидатів до Управи та Контрольної комісії, які були обрані одноголосно. До Управи обрано: д-р Б. Гнатюк, почесний голова, С. Гавриш, голова, інж. І. Скіра, П. Щерба і Федір Петрик — заступники голови, Д. Федорійчук, секретар, П. Тарнавський, касир, інж. М. Нич, референт зв'язків, Іван Книгницький, організаційний референт, Андрій Кушнір, імпрезовий референт, головний радний В. Пастушок член Управи з уряду. Членами Управи є: о. митрат Михайло Борисенко, д-р Іван Скальчук, мґр Володимир Яців, проф. Володимир Винницький, д-р Іван Куйдич, Микола Пришляк, Яким Козел, Юрій Данилів, Юрій Будерацький, Катерина Паншишіне, Федір Сущик, Теодор Дуда, Маріян Коженьовський, Михайло Луців, Іван Васюрко і Йосиф Хома. Контрольну комісію очолив мґр І. Скочиляс, членами обрано Василя Євтушенка, інж. Б. Одежинського і Михайла Мартиненка.

Відтак предсідник Зборів запросив до слова головного промовця В. Сохана, головного секретаря УНСоюзу, який на вступі заявив, що для нього це велика честь бути промовцем під час зборів Округи, яка під кожним оглядом повинна бути взірцем для інших союзових округ. Він привітав зібраних від Екзекутивного Комітету і вже на вступі вручив голові П. Тарнавському почесну плякету за чемпіонство у здобутті найбільшого числа нових членів в минулому конвенційному році, а також передав йому, як новому касирові чек-бонус за придбаних нових членів в сумі 470 дол. Після вступної церемонії В.. Сохан виголосив надзвичайно цікаву доповідь, у якій заторкнув не лише союзові, справи, але також загально громадські. За його словами рік 1986 закінчено майном у висоті 57,253,791 до. Зріст майна у цьому році дав суму 2,378,246 дол. В звітовому часі придбано 1,783 нових членів, забезпечених на суму 7,253,000 долярів. На день 31-го грудня 1986 року Союз нараховував всіх членів 76,141, забезпечених на загальну суму 133,322,166 дол. В тому часі Союз втратив 1,823 членів. У дальшому В. Сохан згадав про Союзові дотації, стипендійний фонд, будову нового дому на Союзівці „Галич" для сеньйорів-членів УНСоюзу. Також було присвячено багато часу для інформації про пляни нових кляс забезпечення.

Після так обширної та вміло виголошеної доповіді було багато запитів, на які всі отримали вичерпні відповіді від В. Сохана. В імені зібраних союзовців мґр І. Скочиляс висловив ґратуляції В. Сохановi за виголошення надзвичайно цікавої та змістовної доповіді.

Обраний голова Округи С.Гавриш висловив подяку в імені вибраної Управи, а при тому апелював до зібраних про дальшу гармонійну співпрацю ,яка була між членами Управи від довгих років. В дальшому він подав плян праці на біжучий рік, а саме: виконання організаційної квоти Округи — придбання 290 нових членів, відбути Союзовий День в неділю, 23-го серпня, члени відділових Управ повинні брати активну участь у Комітеті 1000-ліття Хрищення України, у Комітеті 200-річчя Конституції ЗСА та інших суспільно-громадських установах.

Перед закінченням нарад С. Гавриш коротко згадав про надзвичайно віддану працю П. Тарнавського на протязі 13-ох років на пості голови. Всі присутні відспівали довголітньому голові „Многолітствіє", а після цього несподіванка зустріла новообраного голову, коли інж. І. Скіра проголосив, що недавно були уродини С. Гавриша. Ту милу несподіванку приготовили Петро й Анна Тарнавські. А. Тарнавська подала торт з написом „Многая Літа",а П. Тарнавський передав соленізантові чудову гуцульську касетку.

Після цього відбулася традиційна гостина-перекуска, яку приготовили А. Тарнавська і Анна Даньківська.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮЛІЯ КОНЕЦЬКА, член УНС Відд. 481-го ім. Івана Франка в Карнеґі, Па., померла 10-го травня 1987 року на 88-му році життя. Нар. 21-го лютого 1900 року в Україні. Членом УНС стала 1962 року. Залишила у смутку синів Теофіля і Богдана, доньку Юлію Дутковську, шість внуків і двоє правнуків. Похорон відбувся 13-го травня 1987 року на цвинтарі Св. Тройці в Коллір Тавншіп, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Гелен Возняк, секр.

АННА БУДА, член УНС Відд. 221-го ім. св. Стефана в Чикаґо, Ілл., померла 9-го травня 1987 року на 63-му році життя. Нар. 1923 року в Долині, Україна. Членом УНС стала 1963 року. Залишила у смутку мужа Василя, дітей Ярослава і Надію, зятя Романа, брата і сестру в Україні. Похорон відбувся 13-го травня 1987 року на цвинтарі св. Миколая в Парк Ридж, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Карачевський, секр.

ФЕННІ П. БАЙДА ГАРДІК, член УНС Відд. 137-го ім. Б. Хмельницького у Вест Істон, Па., померла 10-го травня 1987 року на 71-му році життя. Нар. 3-го травня 1916 р. в Назарет, Па. Членом УНС стала 1975 року. Залишила у смутку мужа Михайла, пасербів Роберта і Ришарда, пасербицю Елейн Ре, 4 сестри: Катерину Островську, Еву Лязор, Марію Конек, Анну Строкош; братів — Петра і Алекса Славіш, 8 внуків і 1 правнука. Похорон відбувся 14-го травня 1987 року на цвинтарі Св. Духа у Вагнерсвіллі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Стефан Колодруб, секр.

Д-р СТЕПАН Е. СТАРИК, член УНС Відд. 94-го ім. М. Шашкевича в Гемтремку, Миш., помер 29-го квітня 1987 року на 68-му році життя. Нар. 1918 року в Перрі, Н.Й. Членом УНС став 1945 року. Залишив у смутку дружину Єлисавету. Похорон відбувся 26-го квітня 1987 року на цвинтарі Бровард у Форт Лодердейл, Фла.

Вічна Йому Пам'ять!

Роман Татарський, секр.

ФРЕНК РАССЕЛ, член УНС Відд. 292-го ім. св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш., помер 20-го травня 1987 року на 91-му році життя. Залишив у смутку сина Франка, мол., дочок — Ніну, Віру і Ненсі, 7 внуків, 15 правнуків і троє праправнуків. Похорон відбувся 28-го березня 1987 року на Елмвуд Семетері в Єл, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Стелла Федик, секр.

МАРІЯ ВАРХОЛА, член УНС Відд. 11-го ім. св. Михаїла в Джанставні, Па., померла 29-го квітня 1987 р. на 91-му році життя. Нар. 18-го вересня 1894 року в Галичині. Членом УНС стала 1929 року. Залишила у смутку дочок: Розу, Анну і Дороту; синів Павла, Михайла і Івана. Похорон відбувся 2-го травня 1987 року на цвинтарі Гренде'ю в Джанставні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

КАТЕРИНА МАСНИК, член УНС Відд. 221-го ім. св. Стефана в Чикаґо, Ілл., померла 8-го травня 1987 року на 75-му році життя. Нар. 1910 року в селі Піняки, Україна. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку мужа Івана, дочку Марію і сина Ярослава. Похорон відбувся 12-го травня 1987 року на цвинтарі св. Миколая в Парк Ридж, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Карачевський, секр.

СОФІЯ АНДРУШКІВ, член УНА Відд. 476-го ім. св. Михаїла в Гадсон, Н.Й., померла 10-го травня 1987 року на 96-му році життя. Нар. 16-го лютого 1981 року в селі Купчинці, Тернопіль, Україна. Залишила у смутку 3 дочки — Анну Ґенґереську, Ольгу Андрушків і Амелію Каннелі; сина Морріса, 4-ох внуків і 5 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі Сідар Парк в Гадсоні, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ЯЦІВ, А НЕ ЯНІВ

Автором статті п.з. „Передбачування драматичної майбутности в СССР" („Свобода", ч. 93 з 16-го травня ц.р.) є Володимир Яців. — Ред.